

Alain Platel presenta al Temporada Alta 'Out of context - for Pina', una peça estrenada fa una dècada que es reposa un cop l'any

Envellir amb Pina

J. Bordes
BARCELONA

El coreògraf Alain Platel calcula que totes les seves produccions tenen una explotació de dos anys. No li agrada comptar amb peces de repertori ni tampoc haver de substituir els ballarins que hi ha al repartiment original. L'única excepció del seu historial és *Out of context - for Pina*. La peça, que es va crear quasi accidentalment, a partir de les propostes dels ballarins i sense cap vestuari ni música ni concepció prèvia, es va estrenar pocs mesos després de la mort de Pina Bausch. La companyia, formada per membres de Les Ballets C de la B però també d'altres membres d'arreu del món, va demanar que volia envellir amb aquesta peça, comprovar com evoluciona el seu cos i la seva dansa a partir de la mateixa coreografia. Per aquest motiu, es programa l'espectacle un cop l'any. Temporada Alta feia anys que li anava al darrere. Per fi ho ha

Salvador Sunyer saludant Alain Platel, dimarts a Barcelona ■ PERE FRANCESCH / ACN

aconseguit. Es representa al Teatre Municipal de Girona aquest vespre (20.30 h) i demà (18 h).

El coreògraf es va reunir amb els ballarins dimarts a la tarda. Una hora abans, es trobava amb la premsa i confessava que estava frisós de veure's

perquè havia vist que una de les ballarines tenia canes. La cita a Pina Bausch era imprescindible, tot i que no hi ha cap referència explícita. En tot cas, admet aquest fundador fa 30 anys d'una companyia que ha estat bressol de carreteres com la de Sidi Larbi

Cherkaoui, que les possibles picades d'ullet a Pina són inconscients. Platel es mou en la dansa teatre sempre amb una presència notable de la música. En aquest espectacle no hi podia haver músics en directe i, per això, la tria dels temes musicals és ben

Alain Platel celebra que "en allò que no es pot expressar amb paraules hi arriba el cos"

eclectica. No hi ha una tesi de fons. Tot i que poden disposar d'un micròfon per expressar-se, també es distancien. Platel celebra que "en allò que no es pot expressar amb paraules hi arriba el cos". És una peça senzilla: arriben, ocupen l'espai i marxen. Hi ha una tela vermella (que va aparèixer a la sala d'assaig) que guanya una gran presència. Abans de cada representació, es fan uns dies d'assaig per decidir amb quin tipus de material treballaran. Platel, a qui li agrada el contrast entre la violència i la dolçor, només reordena el que els ballarins disposen. ■

Crítica dansa

Jordi Bordes

Ballar el buit

Escrit en l'aire

Text: Valère Novarina
Director: Moisès Maicas
Coreografia i intèrpret: Cesc Gelabert
7 de novembre (fins a l'11) al Teatre Lliure de Gràcia.

Cesc Gelabert té una capacitat increïble de passar-ho tot pel tamís de la coreografia. A *Escrit en l'aire* s'atreveix amb la prosa enigmàtica, un punt absurda, de Valère Novarina. El resultat torna a ser una sorpresa ben fresca. L'obra es va estrenar al Grec del 2016 (va endur-se una pila de reconeixements del jurat de dansa dels Premis de la Crítica) i ara fa una breu i merescuda estada al Lliure de Gràcia. Gelabert, mestre en marcar línies infinites amb els seus braços, balla el buit. I integra la paraula dita a la ballada i el mot jugar constant.

La fredor de la dansa contemporània queda molt lluny d'aquest feix de llum amb el qual arrenca i acaba *Escrit en l'aire*. L'expressivitat de Cesc Gelabert evoca l'Albert Vidal, entre mim i transcendent. On excel·leix és amb el flirteig amb el buit. Perquè juga amb elements geomètrics per trencar-los la cintura. El text seleccionat de Valère Novarina evoca l'espai i més tard l'individu. És a partir del tercer quadre que hi entra el verb, l'acció. El coreògraf no té reptes impossibles. S'ha atrevit a ballar amb el *kabuki* (*Ki*, 2010). També a convertir la sardana, tan vertical, en una peça interpretada arrossegant-se (*Una muntanya al teu voltant*, 2011). Sap canviar la perspectiva, trencant el codi. Ara, a sobre, s'ha dotat d'una nova màscara, la teatral, amb la qual els reflexos es multipliquen encara més.

Cesc Gelabert va recordar, en l'estrena a Gràcia, emocionat, la complicitat amb el director Moisès Maicas, amb el qual va cuinar la peça i que va morir fa pocs mesos. Recuperar la sense ell ha estat percebre un altre buit molt més profund que el físic.

Amb els ulls dels fills

Llàtzer Garcia tanca la trilogia familiar a La Planeta amb 'Els fills desagraïts'

J.B.
BARCELONA

El dramaturg i director Llàtzer Garcia estrena avui a La Planeta, de Girona (20.30 h) *Els nens desagraïts*, la tercera obra de la seva trilogia familiar. La canalla que es reivindicava en el títol en realitat no hi apareix. Passa com a la seva segona obra, *La pols*, en què la referència paterna era constant però només arrencar la peça ja s'anunciava que ell havia mort. El nou muntatge s'estrena al Temporada Alta i ja té prevista una

temporada a la Sala Beckett, a partir de la setmana següent. L'autor, que s'havia imaginat la peça en un gran format amb un espai escènic carregat de caravanes, finalment ha optat per fer un zoom del quadre original i essencialitzar la història.

De què va *Els nens desagraïts*? Parteix d'un fet real: una comunitat que s'aparta de la ciutat en la recerca de la puresa divina, seguint les indicacions d'un personatge que, assegura, parla en nom de Déu. L'autor va conèixer un fill d'aquest col·lectiu que anava a escola (tot i que mai practicava activitats extraescolars com les excursions o les classes de piscina) i que no sortia del

Teresa Vallicrosa (mare superiora) amb l'autor Llàtzer Garcia, en un assaig ■ ARCÀDIA

seu cercle de caravanes el cap de setmana. L'obra qüestiona les creences particulars, sense pretendre jutjar res. A escena, quatre personatges: a més de la mare fundadora, els pares d'aquests nens desagraïts i un home vidu.

Llàtzer Garcia defineix l'obra d'"angoixant" en alguns moments, però també té instants que poden provocar el riure per la seva càrrega d'absurditat, i molt probablement convidarà a un debat posterior sobre la posició de cada espectador respecte a cada un dels personatges. Arcàdia va néixer com a companyia de comèdia però, a partir de la trilogia, s'ha ubicat en un espai dramàtic i d'un humor amarg. ■

Tot menys abaixar el teló

EL MIRADOR

Maricel Chavarria

Martin Fröst avançava dimecres amb la seva elegància sueca pel fosc escenari de la sala Oriol Martorell, a L'Auditori. Clarinet en mà, estava a punt d'oferir una interpretació insuperable del *Quatuor pour la fin du temps*, de Messiaen, amb els seus tempos extremadament lents i aquesta manera de deambular pels llímbs entre el so i el silenci que et transporten a la dimensió quàntica. Temps, tristesa, desolació i cant dels ocells estaven continguts en un mateix solo de clarinet, aliè completament a tot moviment polític.

La seva visita havia estat llargament esperada. Robert Brufau, el director artístic de l'equipament, es cartejava amb la representant des del 2013. Volia tant sí com no el millor clarinetista del moment. I el fet que una eventual vaga "de país", que ni tan sols secundaven els grans sindicats ni la Taula per la Democràcia, malmetés part de l'actuació doble –ahir tornava a actuar amb l'Armida Quartett– era, sens dubte, motiu de neguit.

Però no, no va ser necessari. Els músics es van obrir ells mateixos la porta de la sala; no hi va haver avis previ del regidor per megafonia ni prec perquè s'apaguessin els mòbils –llàstima!–; Fröst, l'estrella, va dur les seves partitures i el seu faristol fins a l'escenari –"No hi ha

El director artístic de L'Auditori donant un cop de mà als músics a la sala de cambra dimecres passat

cap problema", va dir, comprensiu–, i el mateix Brufau, a qui no li cauen mai els anells en tasques de producció, va ajudar el violoncel·lista a transportar la banqueta. Tot molt respectuós, efectiu i il·lusionant. I amb 342 persones entre el públic. *Pas mal*. La cultura no abaixa el teló. Passi el que passi, i amb el respecte per totes les posicions en el debat independentista.

Com a la resta dels equipaments

culturals on dimecres es va mantenir l'alè fins a l'últim moment, la decisió de si treballar o no va ser individual. Sense tècnic de llum no hi hauria hagut ni aquesta *Première rhapsodie* de Debussy, amb un Fröst de gestualitat faunica, ni aquesta *Sonata núm. 2* de Brahms en què, amb un vestit blau fosc, gairebé negre, lluent i ajustat, Fröst, tot un déu del clarinet, ídol de masses, va semblar que capgirava el ro-

manticisme del XIX i se l'emportava a una galeria d'art contemporani. Ben modern, molt juvenil.

El balanç dimecres va ser positiu. La majoria dels teatres i les sales de música no es van veure obligades a cancel·lar l'activitat. A excepció de les de Mas i Mas, que ja havien advertit de cancel·lacions i ajornaments, com el del Rycardo Moreno Urban Quartet al Jamboree, la resta va contenir la respiració i en va

sortir airosa. El Palau, que procura dur a terme l'activitat amb normalitat, si bé en situacions excepcionals no dubta a prendre la iniciativa, va celebrar el recital del pianista Piotr Anderszewsky. El Liceu va tenir la sort de no haver de cancel·lar res, com el TNC. Però no pas el Lliure: mentre que al teatre de Montjuïc hi va haver funció de *Renard* o *El llibre de les bèsties* –amb un 60% de la

La vaga no va aturar el clarinet de Martin Fröst a L'Auditori, però va fer que Gelabert cancel·lés la seva dansa al Lliure

sala ocupada, que hauria estat un 80% en circumstàncies normals–, a la sala de Gràcia el coreògraf Cesc Gelabert no va poder acontentar el públic que havia esgotat l'aforament amb *Escrit en l'aire*. Fins a dues hores abans no es va saber que un sol tècnic secundava l'aturada, i sense ell no hi havia espectacle.

Entre els museus, d'altra banda, hi va haver activitat irregular. Van tancar al públic el CCCB i la Tàpies; La Virreina va haver de cloure sales perquè només van aparèixer dos treballadors; el MNAC i el Macba van mantenir la normalitat, i la Miró ho va intentar fins que a la tarda va desistir per falta de personal, com l'Etnològic i el Museu de les Cultures, que van tancar tot el dia.●

CINESA
amb el **CLUB VANGUARDIA**

6,90€

Entrades de cinema tots els dies per només 6,90€

Presenta la teva targeta del Club Vanguardia a qualsevol cinema Cinesa de Catalunya i gaudeix de les millors estrenes!

I a més, **30% de descompte** en el Menú per a dos.

Descobreix més ofertes a clubvanguardia.com
I, si encara no ets del Club Vanguardia, subscriu-te ja a La Vanguardia.

Truca'ns:
933 481 482

LA VANGUARDIA